

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Heraclio Episcopo. 72.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἡρῆν, ὡς ἐν τῶν λαῶν χρησμοῦς, ἀ-
 ροποιῶν λογοποιῶν νομίζεν. τὰς δὲ
 τῆς θεοῦ ἰσχυρῶς ἀφαιρέτας ληρεῖν ὑπο-
 λαμβάνειν, καὶ χεῖρ πᾶσι ὁμοῦ ἡλι-
 κίας τε, καὶ ἀξίας ὁπικωμάζεν. τίς
 οὐδ' ἐδακρύσει; τίς ἐκαταγλυφίσει;
 ἔ μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τὸν τέταρτον
 εὐαγγέλιον ἱεροσολίμου ἐμπροσθεν πολλῶν
 ἑσπέρων. δεινὸν μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς
 ἀγγέλοις καὶ ἀφανέσι τελευτῶναι πᾶσι
 τοσούτοις καταμολυθῆναι κακοῖς. τὸ
 δὲ καὶ εἰς ἱεροσολίμου εἰσέλασιν ἰδόντων,
 πᾶσιν δεινότητα. ἴσμεν οὐ ταῦτα, καὶ
 συνεχῶς ἀκούοις ὀλοφύρομεθα, καὶ
 ὑποκλινοῦμεθα ὡς ἐπαισιόμεθα. ἀλλ'
 ἔδιδασκαλοῦμεθα ἕως ἀνεμπνέων. μὴ
 γὰρ δι' ὡς ἀπλοῦς διδάσκειν περὶ
 τῶν μὴτε λήθη, μὴτε σιγῆ ὑποδεδι-
 ναι δυνάμεθα. πῶς μὲν γὰρ ὡς ἡμι-
 θνήτα τυγχάνοιμεν, ἀνακαλοῦνται.
 πῶς δ' ὡς νεκρὸν καταβλήσιν, ἀλλ'
 ἔτε σπῆνοι, ἔτε ἔτοι ἀνύσιν, ἀλλὰ
 γέλωτα παρ' αὐτῶ ὀφλισκάνουσιν.

Νεϊλάμμωνι Διακόνῳ ἱατρῶ. σα.

Ὅτι μὲν φιλήθρως ἔστιν ὁ θεός,
 μάλ' ἀκελῶς οἶδα, ὅτι δὲ καὶ ἀπα-
 τῆ δικῆς σφοδρότατος τοῖς τῆς φι-
 λανθρωπίας καταφρονήσαντας, καὶ αἰ-
 ἱεραὶ χρησμοῦσι γραφαί, καὶ τὰ
 ἀράγματα μαρτυρεῖ. τίς γὰρ πᾶν κα-
 τακλυσμοῖ ἐπέηγα; τίς τὴν σοδομί-
 τῆς μετὰ τῆς οἰκιστῶν ἐπέστησε γλῶσ-
 σῆς; τίς τὴν ἱερουσαλίμω μετέθηκε; τίς τοῖς
 ἰουδαῖοις ἡ χμαλώτευσεν, καὶ πανταχοῦ
 γῆς ὡς δραπέτας καὶ μαστιγῆς ἀφίηγα-
 γας μὴ ποῖναι τῆ φιλήθρως μόνον
 θάρρους ἀμαρτωλῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν
 διανοήσαντων ἐνοσοῦντες γνωσιμαχῶν,
 ἵνα καλεῖσθε ἡμῖν ὀφθῆ φιλήθρως.
 ἡ γὰρ τῆς ἀρετῆς μετάνοια, εὐ-
 λογον ὑποσχευάσει τῶν κριτῶν τῆς φι-
 λανθρωπίας τὴν ὁδόν.

Ἡρακλείῳ ἐπισκόπῳ. σβ.

Οἱ ἐκόντων ἄρχοντες, ἔτοι μοι

cessit, ut & diuina oracula, futiles quasdam
 nugas & præstigias esse censeat, & eos, qui
 ipsum officij sui adinonent, delirare exi-
 stimet, ac denique omnes cuiusvis ætatis
 ac dignitatis perulantly infectetur. Quis-
 nam igitur non lachrymas mittat? quis nõ
 lugeat, non ipsum duntaxat, verum etiam
 eum, qui sanctum sacerdotium ipsius fidei
 committere minimè veritus est? Nam cum
 graue atque atrox sit, eum etiam, qui in-
 ter gregarios & obscuros censeatur, tot vi-
 tiis contaminari: tum verò grauissimum
 atque atrocissimum est, eum, qui in sa-
 cerdotium inuasit. Hæc igitur scimus, at-
 que assidue audientes, ingemiscimus, nec
 eum monere destitimus, nec verò, quan-
 diu spirabimus, desistemus. Neque enim
 tu, ut ignaros, ea docere coneris, quæ nec
 obliuioni, nec silentio mandari possunt.
 Quidam enim eum, ut media ex parte exa-
 minem, ad meliorem mentem reuocant.
 Quidam autè ut mortuum & extinctum
 lugent. Verum, nec illi, nec isti, quicquam
 proficiunt, verum risum ipsi excitant.

Nilammoni Diacono medico. 71.

Quòd quidem Deus ad humanitatem
 & misericordiam propensus sit, perspicit-
 simum habeo. Quòd autem acerbissimas
 etiam ab iis, qui ipsius misericordiam
 contemnunt, pœnas exigat, tum sacræ Scri-
 pturæ docet, tum res ipsæ testantur. Quis-
 nam enim diluuium induxit? Quis Sodo-
 miticam terram vnà cum incolis concre-
 mauit? Quis Hierosolymam persecutus
 est? Quis Iudæos in captiuitatem rede-
 git, atque in omnes terræ regiones velut
 fugitiuos ac verberones seruos circume-
 git? Quamobrem ne benignitate ac mi-
 sericordia sola freti peccemus: verum ius-
 titiam quoque cogitantes, respiscamus:
 quòd illic quoque benignum ac facilem se
 ipse nobis præbeat. Siquidem animi res-
 picientia æquam Iudici facilitatis ac mi-
 sericordiæ viam aperit.

Heraclio Episcopo. 72.

Qui volentibus imperant, ij demum

K k iij

verè imperare mihi videntur: ac præfer-
tim cum virtutis nomine cõspicui sunt ij,
qui subsunt: propter etiam dignum est im-
perium, quod certatim appetatur. Qui au-
tem inuitis imperant, eos potius similes
esse duco, qui cruciatu afficiuntur, quàm
qui imperium administrant.

Palladio. 73.

Videris (ò quonam te nomine dignè ap-
pellem) ea ignorare, quæ etiam puerulis
nota & perspicua sunt. Neque enim hoc
existimes, quòd fides (si tamè fides dicen-
da est, quæ operibus tuis refutatur) salutè
tibi afferre possit. Etenim fides ea, quæ
primùm iustificauit, consentaneas sibi a-
ctiones exegit, quibus remotis nemo salu-
tem consequi potest. Nam eum, qui per
gratiam assumptus est, propriis quoque
virtutum dotibus exorari conuenit: ne a-
lioqui ingrati animi notam incurrat.

Theodosio Episcopo. 74.

Imperij regula, ò scientiæ imperandi
explorator accuratissime, hæc demum est,
quæ ad subditorum vtilitatem omnia mo-
litur. Nam qui imperij disciplinam com-
positumque ordinem, in tyrannidem &
perturbationem immutauit, atque labo-
res quidem subditis comparat, voluptates
autem sibi aucupatur, hic non imperij, sed
tyrannidis regulam ac legem describit.

Eidem. 75.

Eos demum, vir eximie, diuinus Pau-
lus Sacerdotes esse statuit, qui nõ victimis
& sacrificiis, sed nuda natura omnibus
pietatis numeris perfunguntur, atque è
corporibus suis purè ex se libant. Pulcher-
rimum enim victima est, piam mentem, &
carnem castam habere. Eòque etiam illud
dixit, quod tu ex me intelligere cupiisti,
Exhibete corpora vestra hostiam viuente,
Deo placentem, rationabile obsequium

δοκοῦσιν ὄντως ἀρχῆν, ἢ ἐπιτάγματα ὄ-
ντων ἀρίστοι ὡς δι' ἀρετιῶν οἱ ἀρ-
χόμενοι, δι' οὓς ἡ τὸ ἀρχεῖν ἐστὶ ἀει-
μαχίον. οἱ δ' ἀκόνητον ἀρχεῖν νομί-
ζοντες, ἕτοιμοι δοκοῦσι ὡς ἀπλή-
στοι εἶναι τὴν πτωχίαν διδόντων μᾶλλον,
ἢ ἀρχεῖν διεπόντων.

Παλαδίῳ. 73.

Κινδυνεύεις, ὡς τί σε καλέσας ἀξίως
προσηγομάσσω, ἀγνοεῖν τὰ ἢ τοῖς ἀγα-
πατοῖς προσήλα. μὴ γὰρ δι' νόμους,
ὅτι ἢ πείσεις, εἶγε πέντε χεῖρ καλεῖν τὴν
ὑπὸ τῆς ἐργασίας τῶν ἐλεγχόμενων,
ὡσαύτ' σε δυνήσεται. ἢ γὰρ πείσεις ἢ ἐξ
ἀρχῆς διχασάσασα, παράξεις ἀρμο-
δίας ἐαυτῆ ἀπαίει, ὡς ἀνευ σωθῆναι
οὐχ οἶόντε. τὸν γὰρ χεῖρ χεῖρ προσ-
ληφθέντα, διχασμον καὶ οἰκείοις ἀνα-
βρύεσθαι πλεονεκτήμασιν, εἶγε μὴ
μέλλοι ἢ ἀχρηστίας ἀλώσεσθαι.

Θεοδοσίῳ ἑπισκόπῳ. 74.

Ὁ τῆς ἀρχῆς ὄρος, ὡς ἀρχικῶς ἐπι-
σημῆς ἀνεκρίβητον βασιλευσθεῖον, ἐκεί-
νός ἐστιν ὁ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ὑπηκόων
ἅπαντα παραγαμνέομενος. ὁ γὰρ τὸ
ἀρχῆς εὐκοσμίαν εἰς τυραννίδα ἢ ἀ-
κοσμίαν μεταχρηματίσας, ἢ τὸ μὴ πό-
νεος τοῖς ἀρχαίοις προσξενόν. τὰς δ'
ἡδονὰς ἐαυτῶ θηρώμενος, ἕτος ἢ τῆς
ἀρχῆς ὄρον, ἀλλὰ τὴν τυραννίδος ἀφ' ἧς
τῆς παραγαμάτων ὑπογράφει.

Τῷ αὐτῷ. 75.

Εκείνος, ὡς θαυμάσιος, ὁ θεασέσιος
Παῦλος ὀρίζεται ἱερέας, τοὺς μὴ θυ-
μασι τὴν εὐσεβίαν, ἀλλὰ γυμνῆ πλη-
ροῦντας τῆ φύσει, ἢ μόνης καθαρῶς
ἐκ τῆς σαμάτων οἰκοῦν ἀπένδουλας.
θυμα γὰρ κάλλιστον, τὸ τίμω γινώμην
ἔχειν εὐαγῆ, ἢ τίμω σάρκα ἀγνίου. διὸ
καὶ τὸ ἐφ' ἡμῶν μαθῆν ἠθέλησας,
ὡς ἀφ' ἧς ἀπε τὰ σαμάτα ὑμῶν θυσίαν
ζῶσαν, εὐάρεστον τῷ θεῷ, τίμω λογικῶν
λατρείαν